

Áslu ríma

1. Gestur gekk sær niðan við á,
- at dansa -
fann hann hvar ið harpan lá,
væl er mær ansað,
her vil eg á gólvið fram at dansa,
tó at tú vilt mær lív í vanda,
væl er mær ansað.
2. Gestur gjørði sær meir ómak,
harpuna tóki hann á sítt bak.
3. Gestur gekk sær í ein garð,
gisti moy, sum kelling var.
4. “Gestur, dvølst hjá mær í nátt,
Haki kemur av skógvi brátt.”
5. Gestur livir við lítið veldi,
harpuna setur hann fram at eldi.
6. Gestur dvøldist hjá henni á nátt,
Haki kom av skógvi brátt.
7. Kelling talar orðum hátt:
“Vit skulum drepa gest í nátt.”
8. “Eg drepi ikki henda mann,
tí eg veit onga sök við hann.”
9. “Vilt tú ikki drepa hann,
gestur skal vera mín egin mann.”
10. Haki fór at drepa gest,
kelling var í ráðum verst.
11. Kallur tók sín lítla knív,
snarliga skilti hann gest við lív.
12. Brutu upp harpuna eftir hans deyða,
funnu tey moy í skarlaki reyða.
13. “Tú skalt liva við miklari pínu,
kallast Kráka, dóttir mín.”
14. “Tó at eg livi við miklari pínu,
eg eiti ei Kráka, dóttir tín.”
15. “Tú skalt liva við miklan harm,
føða skalt tú beinleyst barn.”
16. “Tó at eg livi við miklan harm,
eg føði ikki beinleyst barn.”
17. Ragnar legði skip undir brú,
sveinar ríða í Haka bú.
18. Ragnar legði skip undir flaka,
sveinar fóru við breyð at baka.
19. Tað kom ein jomfrú inn og rann,
teir starðu á hana, meðan breyðið brann.
20. Hon stoytti yvir hana bryggjuker:
“Kráka, tú skalt sitja her.”
21. Hon stoytti av sær bryggjuker:
“Fái tann skomm, ið situr her.”
22. Kelling sló sína dóttur á grúgvu,
tá datt av henni nævurhúgva..

23. “Hoyr tað, kelling, sjáldan blið,
hví slært tú so fagurt vív?”

24. “Í forðum var eg vænari fljóð,
morð og mannlátt um meg stóð.”

25. Sveinar stiltu stál fyri stokk,
slitu eitt hár úr moyunnar lokk.

26. Sveipa teir tað í ein klút
og bera so til skipa út.

27. Ragnar talar orðum snilt:
“Tit hava alla vára føðslu spilt.”

28. Tað kom ein jomfrú inn og rann,
værdardum á hana, meðan breyðið brann.

29. Værdardum sæð so vænt eitt vív,
ið fagrari var enn Tóra í líð.

30. Værdardum sæð so vænt eitt sprund,
ið fagrari var enn Tóra í lund.”

31. “Sveinar, haldið tit meg fyri háð,
tit skulu allir í gálgan gá.

32. Sveinar, haldið tit meg fyri spott,
tit skulu allir í gálgan hátt.”

33. Sveinar stiltu stál fyri stokk,
teir sýndu eitt hár úr moyunnar lokk.

34. “Farið heim og sigið henni frá:
“Ragnar kongur vil hana sjá.”

35. Teir fóru heim og søgdu henni frá:
“Ragnar kongur vil teg sjá,”

36. Ásla gongur í grønnari lund,
kallar við sær lítlan hund.

37. Ásla gongur sær niður á bakka,
kallar við sær lítlan rakka.

Úr Kvæðabók 3, J. Patursson.